

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om sømandsskat.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Formanden: Da betænkning ikke foreligger, skal jeg lade punkt 10 udgå af dagsordenen.

Man gik herefter til den følgende sag på dagsordenen, der var:

Anden behandling af forslag til lov om regulering af kreditformidling.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 21) findes i tidenden sp. 108, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 13).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under et.

Erling Olsen: Under udvalgsbehandlingen fik vi en del opklaring, teknisk opklaring og politisk opklaring.

I den tekniske opklaring fik vi udryddet en af de mest udbredte misforståelser i forbindelse med dette lovforslag. Det blev fra flere sider hævdet, at man måtte forstå bestemmelserne om, at der skulle sættes grænser for den faktiske udnyttelse af kreditterne, således, at en bank eller en sparekasse skulle kunne sige til en kunde: vi gav dig ganske vist en kassekredit på et vist antal kroner, men nu kan du kun trække op til 80 pct. af det bevilgede beløb. Under udvalgsbehandlingen blev det gjort klinkende klart, at dette ikke er hensigten. Der skal ikke gribes ind i trufne aftaler. Hensigten er blot, at når de gamle, allerede givne kredittilsagn udnyttedes uventet stærkt, ja, så må man

begrænse de nye kredittilsagn særlig kraftigt.

Men det vigtigste var vel i og for sig den politiske opklaring, som kort og godt bestod i, at den megen sympati for visse dele af forslaget, der kom til udtryk forskellige steder fra, ja, den var ikke rigtig til stede, da man skulle skrive udvalgsbetænkning.

Under første behandling og under udvalgsbehandlingen blev der ydret sympati for tanken om at styrke Nationalbankens forhandlingsposition over for de private banker, når der skulle sluttes disse såkaldte frivillige aftaler om udlånspolitikken. Under udvalgsbehandlingen fik vi også en skrivelse fra Nationalbanken, optrykt som bilag til betænkningen, hvoraf det fremgår, at Nationalbanken opfatter en lovgivning som den foreslåede som en styrkelse af mulighederne for at fortsætte det kreditpolitiske samarbejde mellem pengeinstitutterne og Nationalbanken. Men hvad sker der, når der skal skrives betænkning? Ja, så kan man ikke medvirke, skriver man i betænkningen fra de borgerlige partier, fordi man mener, det hele må kunne klares ved frivillige aftaler. Ja men baggrunden var jo netop, at de frivillige aftaler var under et pres, og for at kunne køre videre med frivilligheden måtte der en pengepolitisk oprustning bagved i kraft af en sådan lovgivning. Vil man ikke være med til det, ja, så mindsker man muligheden for, at man kan komme ret langt ved frivillige aftaler.

Det kan man bl. a. ikke af den grund, at hvis de frivillige aftaler skal gå relativt langt, så bliver det for fristende for en række pengeinstitutter at bryde ud. Man siger da også fra de borgerlige partier både her i salen og i udvalget, at man har sympati for indgreb, der hindrer udbrydere i at tjene penge på at stå uden for aftalerne, men for at hindre sådanne udbrud må man have en lovgivning som den foreslåede, og den siger man altså nej til.

Under første behandling blev der ydret sympati for hovedtanken — det er noget, der gøres alle vegne — at kreditten i højere grad skal komme det produktive erhvervsliv til gode fremfor boligbyggeri og forbrugsformål. Under udvalgsbehandlingen kom der både fra Nationalbanken og fra regeringen en hel del frem om svaghederne ved det, man kalder den selektive kreditpolitik,